

Nissehaderen Hagbart

Af Anne Røndal

I dag skal jeg fortælle om en mand, der hadede nisser; og det er dem i 7. kl., der har fået mig til at tænke på ham.

Og jeg kan ligeså godt begynde med at fortælle, hvorfor den her mand ikke kunne lide nisser. Det var fordi han i sine helt unge dage havde været meget forelsket i en pige i sin klasse. Dorthe hed hun. Problemet var bare, at hun ikke var særlig glad for ham – sådan kan det jo gå. Dorthe kunne meget bedre lide én, der hed Bent og endte faktisk med at blive gift med ham. Og der var det ved Bent – udover, at Dorthe rigtig godt kunne lide ham – at han altid gik med nissehue i december. Hver eneste dag, helt indtil hellig tre konger. Og fordi Dorthe elskede Bent og ikke vores mand – Hagbart, ja det hed han – så blev grunden lagt til, at Hagbart blev nissehader. Der er altid en grund til, at vi bliver som vi bliver. Selv om grundene ikke altid er lige fornuftige eller kloge.

Findes nisser? Det troede i hvert fald Hagbart – for man kan jo ikke hade noget, man ikke tror findes. Selv er jeg nok mere skeptisk. Men lad nu det være. For gode historier kan godt være sande, selv om de fortæller om noget, man ikke tror, findes.

Hvorom alting er, så førte Hagbarts ulykkelige kærlighed til Dorthe til et sandt felttog mod nisser. Ikke kun omkring jul, men hele året. Ja, han gik så vidt som til at

melde sig ud af folkekirken, fordi der er en biskop, der hedder Nissen. Også selv om han i stedet for Dorthe blev gift med en enorm sød dame, der hed Lene.

Hagbarts nissehad bragte ham så vidt, at han endda kom i tv. Det var op til jul. Og der udtalte han, at nisser var farlige, nisser var farlige som djævelen, ja de var djævlens børn. Og hvis man havde en nisse eller en nissehue, så var men selv et djævlbarn sagde han, mens tv-kameraet snurrede.

Men når Hagbart kunne finde på at sige sådan noget forvrøvlet sludder – at nisser og djævle er ca. det samme – var det også fordi han ikke vidste ret meget. For det er jo en kendt sag, at da Jesus blev født julenat, da velsignelse Gud ikke bare mennesker og dyr, men også nisserne. Da det mægtige englekor fyldte himlen, fordi Jesus blev født og Gud kom til os mennesker, da hørte nisserne det i deres gravhøje og jordhuler. De gik ud i natten; de så Guds lys og hørte englenes sang. Og ikke nok med det: de hørte Guds stemme! De hørte Guds stemme sige, at de var hans velsignede skabninger. De, der før havde levet i gravhøje, under jorden og boet i mørket, var blevet velsignede. For Guds frelse gjaldt alle. Alle. Også nisser. Og de satte lysende kærter på et af skovens største graner og dansede rundt om det, mens de sang. Og fra da af begyndte nisserne at give menneskene gaver i stedet for at drille og ærgre.

Så man kan godt sige, at Hagbarts kendskab til nisser var i hvert fald 2000 år bagefter. Han havde simpelthen ikke fået Jesus med. Og så kan det kun gå galt.

Da Hagbart kom hjem efter at have været i tv – og han var vældig stolt af det. Hans kone var knap så stolt og hans stakkels børn var rent ud flove. Og havde i hemmelighed anskaffet nissehuer, som de gemte i deres skab i skolen og tog på, straks det ringede ind, så ingen skulle tænke, at de var børn af den efterhånden landskendte nissehader Hagbart.

Men altså: Da Hagbart kom hjem efter at have været i tv med sit nissehad, trængte han til at gå en tur i skoven. Hans familie ville ikke med, tværtimod så hans børn en chance for at se jule-tv – med nisser – mens han var ude at gå. Det var ved at skumre. Men Hagbart havde en pandelampe med en lyskegle, der kunne række 75 m. Og når man har en pandelampe, kan mørket bare komme an.

Der var koldt uden for, snefyldt og helt stille. Ingen dyr hørtes, det var som om hele naturen var frosset. Efterhånden blev det mørkt. Der kom også rimtåge, men pandelampen lyste. Hagbart satte den på tågelygte – det var en meget dyr og fin pandelampe – og så var det nemt at finde vej.

Den, der har gået i tæt tåge, ved, at tåge forandrer verden eller rettere: forvrider og gør alting ukendeligt. Steder, man er kommet hundrede gange, ligner ikke længere sig selv. Tåge forhekser, i hvert fald tæt tåge. Og hvis det samtidig er mørkt, så bør man blive hjemme. Med mindre man har en pandelampe med en lyskegle på 75 m og tågelygtefunktion, som den Hagbart havde.

Hagbart gik glad på stien i rimtågen og genkaldte sig sin tv-optræden. Sandt at sige var han rigtig godt tilfreds. Budskabet skulle ud. Den handlede om at sige tingene enkelt og klart. Og det havde han gjort. Han gentog nogle af de bedste sætninger halv højt for sig selv, noget som vi voksne jo kan forfalde til: "Nisser er djævlebørn." Det var en god vending. Han sagde det en gang til, lidt højere. Det var det gode ved at gå i skoven, at man kunne sige hvad der passede én, og ingen protesterede eller sagde én imod.

Men måske er det alligevel ikke lige meget, hvad man går og siger i en mørk skov, hvor der er også er rimtåge. Måske er det alligevel ikke sådan, at man kan kalde nogen for djævlebørn, uden at der sker noget ved det. Måske skal man alligevel tage sig i agt for at hade alt for meget og fylde sit hjerte med sorte tanker, skadefryd og den slags.

Jeg skal ikke kunne sige det. Men i hvert fald gik Hagbarts pandelygte pludselig ud. Der kom et ekstra stort glimt, og så var den død. Pæren var sprunget. Og så stod Hagbart dér i det sorteste, tætteste og mest klæbrige mørke, som noget menneske nogensinde har stået i. Han kunne intet se. Og kom heller ikke til det. Det gik op for ham, hvad man mener med udtrykket "ikke at kunne se en hånd for sig". Men han var stadig i godt humør, han kendte jo vejen. Og der var en sti. Det gjorde ikke noget med den pærer.

½ time senere var han knap så sikker.

Og efter en time måtte han erkende, at han var faret vildt. Man tror ikke, man kan fare vild i en skov, man kender. Man tror, det kun er idioter, der farer vild i mørke og tåge, lige indtil man selv prøver det.

Mobiltelefonen! Py ha. Heldigvis havde han den. Indtil han huskede, at han havde lagt den i en skuffe, fordi han var begyndt at få så mange sms'er hvor der bare stod: "Vi elsker nisser".

Så bandede Hagbart. Meget højt. Og gik videre. Det er det eneste man kan, når man er ude i frost og kulde og rimtåge og er faret vild. Man skal bare gå. Men da Hagbart havde gået i mange timer i den dybe sne, var han så udmattet, at han måtte sætte sig i en snedrive. Bare et øjeblik, så ville han gå videre. For hvis han faldt i søvn, ville det være den visse død, det vidste han.

Men Hagbart var fuldstændig udmattet. Og faldt i søvn.

-

Hvis det her var en historie, der ikke havde med det kristne at gøre, så kunne den ende her. Med at nissehaderen Hagbart døde af kulde som straf for sit had. Had er som en dødelig gift, uanset hvem man hader.

Men det går ikke mennesker som vi fortjener. Heldigvis og Guds ske tak for det! Tænk om det gik os som vi fortjente. Hvilken forfærdelig tanke. Heller ikke Hagbart gik det, som han måske fortjente. For han blev fundet dér i snedriften.

Ikke af mennesker, for ingen mennesker kom nogensinde dér, hvor han havde forvildet sig hen. Han blev fundet af nogle nisser, som I nok kan tænke. Og de var storsindede nok til at bære nissehaderen ind i deres gravhøj. De vidste jo – det havde nisserne vidst i 2000 år og stolet på - at julen betød, at Guds frelse og Guds lys er for alle. Både for mennesker og nisser. Endda for nissehadere. Da Hagbart vågende næste morgen lå han varm og tryk i nissernes høj, og der duftede af pandekager og enebær-te.

-

3 dage efter var Hagbart igen i tv. Han havde nissehue på.

Og dér fortalte han, med hele nationen klæbet til skærmen, om sin mirakuløse redning. Og om hvor meget fejl han havde taget. Nisserne var ikke Djævlens børn. De var Guds børn ligesom menneskebørnene. Og han fortalte også det, som jo ellers er en kendt sag, at da Jesus blev født julenat, da velsignelse Gud ikke bare mennesker og dyr, men også nisserne. Da Jesus blev født kom Gud til alle. Alle.